

TOLDALAGHY PÁL:

VERSEK

ARCKÉP.

Pár jegenyét
is látok, hogyha rólad
gondolkodom. Sötétek, feketék
ezek a fák és bámulják a holdat.

Ellovagoltak
játsszótársaid,
kiket szerettél és akik szerettek.
Az életet meg lassacskán megtetted
s most nézed egyre sűrűbb árnyait
az éjszakának, mely reád köszönt.

Mit érezel? Szívedben hosszú sajnást?
Vagy annál is fájdalmasabb közönyt?

EMLÉKEIM.

Hajad szagát
el nem felejtem. Egykor
emlékeztetnek majd az éjszakák
és ülök én a zöld palackba fejt bor
előtt s azon gondolkodom,
hogyan eltűnt és vajon hová az élet.
Mást nem hagyott a fáradt gondokon
kívül s be furcsa, mégis, mégis élek.

A szenvedélyek
elváltoznak és
bizonytalan emlékeid, ha lesznek.
Ki tudja, néha egy-egy szívverés
talán kizengi fényét még nevednek.